

TÝPKO

5.11.2008

261

Úvodníček

Sice je teprve listopad, ale už bychom si mohli říct i něco málo o jarních prázdninách. Jestli bude sníh vám nepovím, ale zato vám povím, kam pojedeme. Do Strážného v Krkonoších (nedaleko Vrchlabí). Více o chatě „Spoje“, kde budeme ubytovaní, se můžete dozvědět na této adrese: <http://www.chatasperoje.info>.

Další informace o jarních prázdninách se mohou vaši rodiče dozvědět přímo od nás, a to na schůzce rodičů, která se bude na klubovně konat v úterý 9.12.2008 v 19:15. Doufáme, že účast bude hojná.

Morče

Drakiáda pod Plešivcem

Sobotní ráno nevěstilo nic dobrého. Šedivá obloha a s ním i nádraží na Smíchově. Ale co se to děje? Taková velká skupina lidí, co to znamená? No přece jednodenní výlet! Kromě všech kočovníků i nekočovníků se zde sešli i čerstvě vyrobení draci. A to draci velmi velcí, takže i silný vítr by s nimi jen tak nezamával. Ale lístky už jsou po dlouhém počítání zakoupeny, rychle na vlak. Výborně – několik krásných kupé je prázdných, tak honem zamávat Praze a Puckovi.

Nevím, co dělo v ostatních vagónech, ale paní průvodčí se zjevně ulevilo, když se dozvěděla, že nejedeme do Berouna, ale jinam. Vlak byl totiž zřejmě

přeplněn výletníky mířícími na Křivoklát. My jedeme do Jinců. Cesta chvíli trvala, skvělý čas pro položení otázek. Třeba Bužumbura chytře odpovídá, že byl velmi vysoko, letěl totiž letadlem a nějaký Everest mu může být ukradený.

Přestupovat! V motoráčku se na chvíli usazujeme do oddělení pro kola, které vypadá kvůli mřížím jako všeňské kupé. Cyklista v něm nebyl ale přiblížně žádný, stejně tak i vězni.

Po výstupu už je všem vše jasné. Mlha a mraky proklatě místo jsou pryč, Jince nejsou žádný Divoký západ, počasí je přímo pohádkové, což se záhy vysvětlí. Jsme totiž na okraji pohádkové říše. Tu ovládají princezny, které se rozhodly svou říši zmodernizovat a pomocí zaklínadel, čarodějů a další techniky také zabezpečit proti největší hrozbě – drakům. Ale draci přeci k pohádkám patří...

Nezbývá tedy nic jiného, než se vydat napříč pohádkovou zemí a zařídit, aby vše bylo zase tak, jak má být. Pozor ale na

princezny, s těmi to nebude jednoduché!

A hned kousek za nádražím je nastražena první past! Teče voda, teče, přes ní mostek žádný. Po chvílích bezradnosti Marcel s Helutem nachází paletu – most! Suchou nohou po pidihatí kupředu dál...

Sluníčko svítí a pozor vítr fouká, podmínky jsou tedy zatím skvělé, plán by se mohl podařit, ale tady je ještě příliš brzy, princezny by snadno mohly vše zhatit. Přecházíme druhý most, kterých jakoby už tak bylo devatero, a hned za ním přichází to, co lze v pohádkách předpokládat, zvláště na začátku, tedy kopec. Devatero jich sice nebude, ale pro některé jakoby i ten jeden stačí. Navíc je něco málo před polednem, což znamená, že princezny vyrážejí na své projížďky na koních. Hned je tu první, nikdo ji sice nevidí, ale schovat se je i tak potřeba, pak druhá a třetí. Tu už dokonce všichni mohou spatřit na vlastní oči. V pohádkové říší se asi opravdu dějí divné věci – vždyť ta princezna vypadá jako chlap! Draků ani nás si naštěstí nevšimne, můžeme tedy pokračovat směrem nahoru. Pomáhat drakům je ale stále těžší a těžší, už aby to zakletí zmizelo! Těžko říct, kdy to bude, a proto se raději posilněme.

Oběd přišel vhod, protože po několika krocích se objevuje obrovská propast, princezny už začínají něco tušit! Naštěstí draci, kteří mají schopnost ohnivého dechu, umí také obrácený chod, při kterém oheň směruje do útrob, čímž se drak navzdory zaklínadlu dokáže vznést jako horkovzdušný balón a přenést tak i své opatrovníky.

Cesta červeně značená vede přes významný kopec Plešivec, ale my musíme jinudy. Můžeme se díky tomu zastavit u magického místa, Viklanu a okolních kamenných věží, a pokračovat dál až k azurovému jezírku. Princezny naposledy doráží, ale zjevně už nemají příliš síly,

stačí tedy dorazit na místo, kde když drak vzlétne, tak bude vše zase tak, jak má být.

A tím místem je loučka pod fotbalovým hřištěm. Pavoučci létající na vláknech to zcela jasně naznačují. Ale jejich pomalý pohyb vzduchem naznačuje také to, že nefouká. Ale zkusit se to musí, a tak všichni zkouší a běhají a běhají až do úplného ztrhání a roztrhání. Vzlétnout se nikomu příliš nepodařilo, ale alespoň Májův drak všem dokázal, že prokleť zmizelo, že vzduch je pro draky volný, jen bohužel ke vší smůle skutečně nefouká vítr, což je pro pouštění draků věc značně nezbytná. Kokeš ještě svým během tuto skutečnost potvrzuje, ale to už byl čas vyrazit na vlak.

Stihli jsme ho s rezervou a mohli si vychutnat neobvyklou zastávku v zatáčce, pak i hlavovou zastávku o chvíli později a nakonec i jízdu příměstským drakem.

Však i ti naši se přiště vznesou a to pak nebudeme muset ani kupovat jízdenky! Drakům hurá!

Gimli

Podzimky – Březiny u Děčína

Hurá, už tu máme podzimní prázdniny a jede se na výlet! Konečně sedíme ve vlaku a jedeme do DDM, kde budeme spát. Večer se objevili dva hledači pašeráků z agentury APOK a poprosili nás, jestli jim pomůžeme chytit ty pašeráky. My jsme řekli „ano“.

Druhý den jsme vyrazili na Pravčickou bránu, ale bohužel jsme se nedostali až pod ní, protože vstupné bylo vysoké. Naobědvali jsme se a začali hledat otisky po pašerácích. Poté, co jsme došli do našeho obydlí, jsme všichni padli.

Další den jsme hledali taky otisky, našli jsme jich opravdu hodně a večer jsme hráli deskový hry nebo fotbal.

V pondělí jsme šli do ZOO! Bylo to tam dobré, ale neměli tam ani tučňáky, ani žirafy a ani slony... Pak jsme měli

zodpovědět dotazník o zvířatech, co tam byly, a nakreslit nějaké zvíře. Také jsme dostali k našemu lístku vstup zdarma do Rajských ostrovů a tam to bylo super: krásné ryby, hvězdice, pavouci (no ty moc ne!) a další... Večer jsme si zkontovali dotazníky a ukázali zvířata. Jedna z her byla, že když si řekneme svým jménem, tak máme trestný bod. Byla to dobrá hra, ale pro některé náročná.

Další ráno jsme vstávali asi v devět a vydali jsme se na zříceninu, kam jsme bohužel nedošli. Zato jsme se docela bavili hledáním otisků! Došli jsme také na menší rozhlednu, kde jsme se naobědvali. Potom jsme chytali otisky dole a vedoucí nám je házeli ze shora. Večer jsme hráli ještě další hry. Nakonec vyhráli Eda s Térou, druhá jsem byla já a Miša, třetí Jáchym s Petranou a čtvrtá Lída s Kačkou.

No a ve středu si už jen balíme a neradi odjíždíme. ACH JO!!

Sára

Co se děje na kolejích

Asi takhle: Obecně lze říci, že kolejbáby nebývají k návštěvníkům příliš vlídné. Pravdou je, že častými návštěvami kolejí a neustálým zapisováním do návštěvní knihy si lze velmi dobře zapamatovat číslo své občánky a na kolej Arnošta z Pardubic lze rovněž za hezký úsměv a vlídné slovo zakoupit dotovanou bagetu či sendvič. Pokud navštěvujete kolej dostatečně často, lze s vrátnou navázat nit hovoru a ve

výsledku si pokecat možná lépe, než s bábou v Lesné. Pokud přihodíte při nakolejování nějakou tu zlatku navrch, lze u vícepatrových kolejí získat i klíče od výtahu. Bohužel, většinou se nejedná o páternoster. To se musíte jít mrknout do Dejvic do budovy fakulty elektrotechnické, kde jsou hned dva.

Tak to jen abychom se občas také trochu pobavili a příště již k vážné práci.

Kolejím zdar, studentským zvláště.

student Ikarus

Všudybud Všežvěd

Mám pro vás další veselý a děsně zajímavý článek. Možná. No, tak tedy na jednodenním výletě do okolí Jinců, jsme jen těsně minuli vrchol Plešivec. A o něm vám něco povím. Tedy předně název Plešivec pochází od toho, že tu bylo keltské hradiště, hodně velké, prý 57 hektarů. A protože bylo nahore na kopci, tak tam nebyly Stromy, no a tak je jasné, že z dálí vypadal kopec plešatě. Jak staré jméno to je, bohužel nevím, dneska je kopec už pořádně zarostlý. Nicméně doklady o lidské přítomnosti byly na

Plešivci nalezeny už z doby kamenné

(přibližně 5. tisíciletí před naším letopočtem)! A pokračovalo to dále. Třeba lidé knovízské kultury, to je asi 2.-1. tisíciletí před naším letopočtem, to na Plešivci opravdu rozjeli. Plešivecké hradiště bylo tehdy jedním z největších v okolí. Stálé a husté osídlení ale na Plešivci nikdy nejspíše nebylo, byl to hlavně kultovní a obranné centrum. Tento rozvoj platil až do konce doby železné (2. a 1.tis. př. n. l.), potom bylo opuštěno a s přechodem na zemědělství Slované osídli raději úrodnější Podbrdí než vrchol kopce. Přesto zachovalé valy sloužily i nadále jako záložní úkryt. Díky své starobylé historii a památkám na ni, vznikaly různé pověsti o Plešivci: že je pod ním ukryt zlatý podklad nebo něco o Hadí princezně. Další pověstí je, že na nebo u Viklanu, který jsme navštívili i my, se zjevuje Fabian. To je něco jako Krakonoš, ale je to rozený Brdán. Dříve prý byl ten Viklan opravdu viklavý. Tohle místo ovšem neláká jen archeology a historiky, ale taky ctitele kultu Keltů. Tak kdybyste tam někdy šli sami, dejte pozor na dědka Fabiana i případné „nové Kelty“, ty staré už nepotkáte, archeologové je vykopali. A kdybyste Fabiana přece jen potkali, nedoporučuje se prý houkat na něj, i když bude on houkat na vás. (To je mimochodem rozumné, nehulákat v lese.) Jo, a poznáte ho podle toho, že se zjevuje v podobě myslivce. (Tak na toho fakt nehoukajte, spíš pozdravit, nebo utéct se hodí.) To bude pro dnešek asi všechno, bohužel žádnou kloudnou pověst se mi nepovedlo najít a svůj domácí úkol, zjistit něco o stáří vesnic, jsem zatím taky nesplnila. Tak pampalá.

AžA

Po stopách expedice Peru '70

Tento měsíc se podíváme na písničku Huascarán, která je věnována výpravě československých horolezců do Jižní Ameriky uskutečněné roku 1970. Výpravu provázely především problémy. Původním cílem výpravy nebyla Jižní Amerika, ale Aljaška. Díky událostem z roku 1968 však Aljaška z politických důvodů nevyšla a jelo se tedy do Peru. Cílem výpravy bylo zdolat nejvyšší jihoamerickou horu – Huascarán (její výška je 6768 m). Osud výpravy byl bohužel nešťastný. Prvním problémem bylo se do Peru vůbec dostat – některé horolezce nechtěla tehdejší komunistická vláda pustit za hranice republiky. Po příjezdu nastaly problémy s vybavením – lodě, která jej vezla, měla zpoždění. Když dorazila, byly některé bedny vykradené. S tím se však výprava vypořádala a vydala se na svou pouť na horu. V plánu bylo zdolat Huascarán novou, dosud neprobádanou a značně obtížnou cestou. Vedoucím výpravy byl nejlepší účastník se horolezec – sedmadvacetiletý Ivan Bortel. Ten však záhy tragicky zahynul při pádu z 30m výšky. Na vině byla nepozornost při překračování potoka křížícího cestu. Výprava byla v šoku, někteří zvažovali návrat domů. Nakonec se však rozhodli přece jen Huascarán zdolat, avšak jednodušší a prověřenou cestou. Stáhli se tedy do základního tábora, aby se připravili na cestu jinudy. Čtrnáct dní po smrti vedoucího výpravy však přišlo silné zemětřesení (cca 7,5 stupně Richterovy škály), které způsobilo sesuv kamení a ledu o 2 500 metrů níže na základní tábor výpravy. Lavina ledu a kamení byla asi 2 km široká, nebylo úniku. Všech 14 zbývajících horolezců zahynulo. Pokud byste se někdo chtěl na Huascarán vypravit, máte možnost najít na místě neštěstí pomníček – zatím. Místo totiž zažívá podobné katastrofy (samozřejmě menšího rozsahu) docela často, může se

tedy stát, že pomníček také brzy skončí pod kamením. Českoslovenští horolezci nebyli zdaleka jedinou obětí tohoto zemětřesení. Sesuvy ledu a kamení dokázaly pohřbit dvě celá města ve 20km vzdálenosti od Huascaránu. Jde o nejhorší přírodní katastrofu Jižní Ameriky, při níž zahynulo asi 60 000 lidí.

Tolik tedy dějinné události. Původ písničky je značně tajemný. Nepodařilo se mi ani zjistit, kdo je jejím autorem. Můžeme ale prověřit, jak moc se recitativ námi recitovaný shoduje se skutečností. Zda odpovídá datum, počty horolezců, umístění Huascaránu v Peru a podobně. Recitátorem-znalcem je v této písni nejspíše Čárlí a mně nezbývá než konstatovat, že Čárlí nám nelže. Datum odpovídá a ostatní fakta též. Horší už to ale asi bude s hudebním doprovodem a zpěvem. Na internetu jsem totiž objevil poněkud jiné akordy, než hrájeme u kočovnických ohňů. A tím nemyslím jinou tóninu, pokud by se v tom chtěl nějaký znalec hudby štourat. Nahrávku Huascaránu však nemám, takže nezbývá, než nadále provozovat tuto kočovnickou verzi.

Výkladem textu se protentokrát zabývat nebudeme, protože je na rozdíl od Tří křížů v podstatě jednoznačný – jde o očekávání ženy jednoho z horolezců, která ještě neví, co se přihodilo. Někteří jedinci (např. já) na začátku písni nezpívají „Od horských pramenů“, ale „Z podhorských pramenů“. Správně je první verze, což ovšem neznamená, že nutně změním svůj železný zvyk či košili. Mimo jiné existuje také cyklistická kočovnická verze, žel neznám přesný text a nerad bych se zde dopustil masového rozšíření nepřesnosti. Optejte se Hoba, i když možná není autorem.

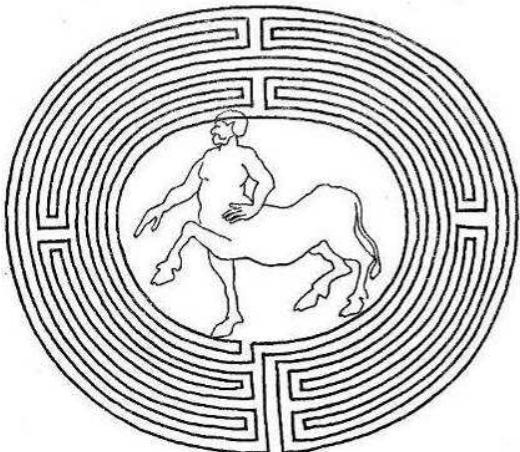
Kokeš

Luštěnky

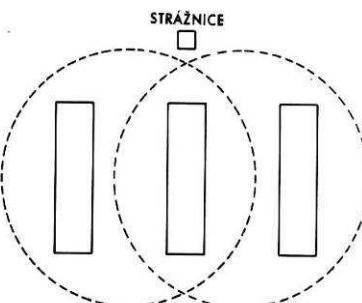
Přeji Vám krásné podzimní odpoledne a hněd zprvu bych Vás chtěla upozornit na hladovou Bedničku B, prosím krmte ji, třeba nakrmí ona Vás.

Dnešním prvním úkolem je Minotaurovo bludiště, přeji Vám příjemné bloudění.

Druhým úkolem, který je soutěžní a

můžete jím krmit bedničku B, je určit kolika různými způsoby může noční hlídač vykonat obchůzku (viz plánek). Vždy začíná a končí v místě před strážnicí, může začít kterýmkoliv směrem (jeho cesty se mohou křížit), ale nesmí jít po stejně cestě dvakrát.

Výsledky z minulého Týpka jste se mohli dozvědět na podzimních prázdninách, kde proběhlo vyřešení záhad.

Zúza

23	Terka	(KL)	13
24	Kačka	(LO)	11
25	Honza	(LO)	9
26	Zuzka	(KL)	7
27	Dolar	(KA)	4
28	Honza	(KL)	3
29	Viky	(KL)	2

Bodové zpravodajství

Hlavní novinky ze světa bodů: Tradiční lídry bodovacích tabulek nečekaně napadly jistý pan Tomáš, a to s nečekanou razancí. Dle informací agentury Reuters prý slečna Lída vzteky rozšlapala své pomůcky, když se o tom dozvěděla a pan Eduard se odmítnul k celé věci vyjádřit.

Ajdam a Helut

DRUŽINY

1	Zubří	50
2	Myšáci	37
3	Lochnesky	22
4	Kamzíci	20
5	Klokani	17

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	92	
1	Lída	(KA)	82
2	Eda	(ZU)	76
3	Sára	(ZU)	72
4	Téra	(MY)	59
5	Míša	(MY)	58
6	Jáchym	(ZU)	52
	Kačka	(MY)	52
8	Tomáš	(LO)	47
9	Mája	(MY)	35
10	Kristýna	(ZU)	29
	Damík	(MY)	29
12	Sebík	(ZU)	23
13	Pavel	(LO)	22
14	Vašek	(LO)	20
	Marek	(MY)	20
	Káča	(KL)	20
17	Kiki	(KL)	19
18	Lukáš	(LO)	18
	Honza	(MY)	18
	Kružítko	(KL)	18
21	Ondra	(LO)	14
	Anča	(KL)	14

Sloupek Ze společnosti

S příchodem Drakiády si leckteří uvědomili, že nemají zcela jasno...

...jak vlastně dostat toho draka do vzduchu...

...a tak to řešili po svém.